

رویکرد قانون‌گذار ایران در جرم قاچاق زنان و تطبیق آن با کنوانسیون پالمو

امیرحسین عباسی^۱

کارشناسی ارشد حقوق جزا و جرم‌شناسی

دکتر مهناز مومنی

عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد واحد ایلام

چکیده

پژوهش حاضر به بررسی قاچاق زنان به عنوان یکی از مصادیق جرایم سازمان‌یافته در قانون ایران و تطبیق آن با کنوانسیون پالمو می‌پردازد. قاچاق زنان در سال‌های اخیر از سبب و سیاق سنتی خود خارج شده و مجرمان از این طریق برای کسب سود به هر ابزاری دست می‌زنند به طوری که قاچاق زنان تبدیل به یک مافیای جهانی شده است، از این رو مبارزه با این فعالیت مجرمانه بسیار حائز اهمیت است، از طرف دیگر با توجه به مافیایی بودن آن امکان موفقیت یک کشور خاص در مبارزه با این جرم محتمل به نظر نمی‌رسد و نیازمند به همکاری همه‌جانبه تمامی دولت‌ها است، همچنین قوانین کیفری داخلی اکثر کشورها از جمله ایران در زمینه جرایم سازمان‌یافته و به‌طور خاص قاچاق زنان برای مبارزه با این جرایم کامل نیست و نیازمند اصلاحات می‌باشد به همین خاطر شاهد تصویب اسناد جهانی و منطقه‌ای و حتی عهدنامه‌های دو جانبه مابین کشورها هستیم، این پژوهش با توجه به اهمیت موضوع به دنبال پاسخ یافتن به این سوال است که رویکرد قانون‌گذار ایران در جرم قاچاق زنان چیست و تا چه حد با کنوانسیون پالمو مطابقت دارد؟ و با توجه به بررسی‌های به عمل آمده این پژوهش نشان داده است که نظام جزایی ایران با توجه به اصل قانونی بودن جرم و مجازات (ماده ۲ ق.م.ا)، به طور کلی برخی مصادیق جرایم سازمان‌یافته را برشمرده است و به طور خاص قانون مبارزه با قاچاق انسان مصوب سال ۱۳۸۳ را تدوین کرده است و با توجه به تصویب الحاق دولت ایران به کنوانسیون پالمو و پذیرش آن، به نظر می‌رسد با کنوانسیون پالمو هم سو می‌باشد.

واژگان کلیدی: جرایم سازمان‌یافته، حقوق کیفری ایران، قاچاق زنان، بهره‌کشی،

کنوانسیون پالمو

^۱ نویسنده مسئول